

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7C/70/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124413554
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2026:6124413554.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica konajúc sudkyňou JUDr. Evou Segečovou, v spore žalobcu KURTA spol. s r.o., IČO: 31 592 490, so sídlom Partizánska 89, 974 01 Banská Bystrica, 974 01 Banská Bystrica, právne zastúpený KOVAL & spol., advokátska kancelária, IČO: 53 351 550, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, konajúca konateľom JUDr. Andrejom Staroňom, advokátom, proti žalovanej 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. C. XXX/XX, 976 11 Selce a proti žalovanej 2/ D. E. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. F. XXXXX/XXX, XXX XX F. F., obidve právne zastúpené ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA SZARSZOI, s.r.o., IČO: 47 254 491, so sídlom Bakossova 14464/3C, 974 01 Banská Bystrica, konajúca konateľom JUDr. Radovanom Szárszoiom, advokátom, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100%, v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 7.11.2024, prostredníctvom právneho zástupcu domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností evidovaných Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, pre katastrálne územie F. F., ako dom so súpisným číslom 35, postavený na parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m² a pozemok parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m². Domáhal sa tak ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že je zapísaný ako podielový spoluvlastník nehnuteľností, v podiele 11/16 k celku, k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. Ďalšími podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, sú na LV č. XXXX zapísané žalovaná 1/ o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32 k celku a žalovaná 2/ o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32 k celku. Ďalej žalobca uviedol, že v minulosti bol zapísaný ako výlučný vlastník nehnuteľností. V konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/21/2010 v právnej veci žalobcov: 1/ G. B., H. F., trvale bytom I. J. X, XXX XX I. B., 2/ D. K., H. F., trvale bytom I. XX, XXX XX F., 3/ J. F., trvale bytom B. X, XXX XX F., 4/ L. M., trvale bytom B. E. XX, XXX XX I. M., 5/ D. F., trvale bytom A. X, XXX XX F. a 6/ G. F., nar. H. F., trvale bytom B. X, XXX XX F. proti žalobcovi v postavení žalovaného, o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 12.12.2013, sp. zn. 17C/21/2010-194 rozhodol tak, že návrh žalobcov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietol (ďalej len „Rozsudok OS BB“). Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 28.10.2015, sp. zn. 17Co/473/2014-282 Rozsudok OS BB zmenil tak, že G. B. je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho

podielu 5/16, D. K. je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/16, J. F. je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 3/48, L. M. je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 4/48, D. F. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 4/48 a G. F. je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 4/48 (ďalej len „Rozsudok KS BB 1/“). Na základe tohto Rozsudku KS BB 1/, (neskôr zrušeného uznesením NS SR), boli ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností zapísaní na LV č. XXXX, pre k. ú. F. F., G. B. o veľkosti podielu 5/16, D. K. o veľkosti podielu 1/16, J. F. o veľkosti podielu 3/48, L. M. o veľkosti podielu 4/48, D. F. o veľkosti podielu 4/48 a G. F. o veľkosti podielu 4/48. Dňa 20.10.2018 došlo k úmrtiu G. B., ktorej spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, prešiel na základe uznesenia o dedičstve č. 5D/155/2018-25 na jej dedičov, a to N. B., H. B., trvale bytom K. XXXX/XX, XXX XX F. – B., o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32 a na O. B., H. B., trvale bytom J. XXXX/X, XXX XX F. – B. F., o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32. (Stav podľa LV č. XXXX zo dňa 25.7.2016). Následne, Najvyšší súd SR, rozsudkom zo dňa 28.6.2017, sp. zn. 3Cdo/115/2016 dovolanie žalobcu (v postavení žalovaného) voči Rozsudku KS BB 1/ zamietol (ďalej len „Rozsudok NS SR“). Ústavný súd SR nálezhom zo dňa 26.1.2021, sp. zn. IV. ÚS 65/2019-63 rozhodol, že Rozsudkom NS SR boli porušené základné práva žalobcu (v postavení žalovaného) a Rozsudok NS SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Nález ÚS SR“). Najvyšší súd SR, na základe Nálehu ÚS SR, uznesením zo dňa 14.12.2022, sp. zn. 1Cdo/38/2021 rozhodol tak, že Rozsudok KS BB 1/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie NS SR“). Po zrušení Rozsudku KS BB 1/, Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 24.4.2024, sp. zn. 17Co/4/2023-506 rozhodol tak, že Rozsudok OS BB potvrdil (ďalej len „Rozsudok KS BB 2/“). Rozsudok OS BB, nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2024.

3. Ďalej žalobca tvrdil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C/101/2010, v právnej veci žalobcu QUATRO, spol. s r.o., so sídlom Námestie Š. Moyzeša 7, Banská Bystrica, IČO: 31 586 171, proti žalobcovi v postavení žalovaného, o určenie vlastníckeho práva, Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 24.10.2012, sp. zn. 7C/101/2010-214 rozhodol tak, že spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16 (ďalej len „Rozsudok OS BB QUATRO 1/“). Krajský súd Banská Bystrica, uznesením zo dňa 17.12.2013, sp. zn. 16Co/74/2013-312, Rozsudok OS BB QUATRO 1/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie KS BB QUATRO 1/“). Následne, Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 30.6.2014, sp. zn. 7C/101/2010-346 rozhodol tak, že žalobu zamietol (ďalej len „Rozsudok OS BB QUATRO 2/“). Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 16Co/1038/2014-384, Rozsudok OS BB QUATRO 2/ zmenil tak, že určil, že spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16 (ďalej len „Rozsudok KS BB QUATRO“). Na základe uvedeného Rozsudku KS BB QUATRO, bola spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. zapísaná na LV č. XXXX, k. ú. F. F. ako podielový spoluvlastník nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16. Spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. následne darovacou zmluvou pod č. V-4255/2016 zo dňa 1.7.2016, previedla spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach o veľkosti 5/16 na D. P., H. P., trvale bytom Q. XXXX/XX, XXX XX F. F.. (Stav podľa LV č. XXXX zo dňa 25.7.2016). Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 8Cdo/84/2017 zrušil Rozsudok KS BB QUATRO a vec vrátil Krajskému súde Banská Bystrica na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie NS SR QUATRO“). Po vrátení veci na Krajský súd Banská Bystrica, spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. zobrala žalobu voči žalobcovi v postavení žalovaného, v celom rozsahu späť a Krajský súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 28.11.2019, sp. zn. 16Co/171/2018-462 pripustil späťvzatie žaloby, Rozsudok OS BB QUATRO 2/ zrušil a konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C/101/2010 zastavil (ďalej len „Uznesenie KS BB QUATRO 2/“). Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.1.2020. Žalované 1/, 2/, následne nadobudli spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach, každá o veľkosti 5/32 k celku, na základe darovacej zmluvy č. V-6159/2019 zo dňa 23.10.2019, od D. P. ako darcu.

4. Ďalej, žalobca poukázal na to, že D. K., J. F., L. M., D. F. a G. F., boli zapísaní ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností na základe už právoplatne zrušeného Rozsudku KS BB 1/ a N. B. a O. B. na základe uznesenia o dedičstve č. 5D/155/2018-25 po G. B., ktorej spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach bol taktiež zapísaný na základe už právoplatne zrušeného Rozsudku KS BB 1/. Žalované 1/, 2/, sú zapísané ako podielové spoluvlastníčky nehnuteľností na základe darovacej zmluvy pod č. V-6159/2019 zo dňa 23.10.2019 uzatvorenej s D. P. ako darcom, ktorý nadobudol spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/16 darovacou zmluvou pod č. V-4255/2016 zo dňa 01.07.2016 od spoločnosti QUATRO, spol. s r.o., pričom spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. bola zapísaná ako podielový spoluvlastník

Nehnuteľnosti o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16 k celku na základe už právoplatne zrušeného Rozsudku KS BB QUATRO. Žalobca tak vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, V dôsledku súdnych konaní vedených na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/21/2010 a 7C/101/2010 dočasne „stratil“ a domnelí vlastníci boli zapísaní na LV č. XXXX, k. ú. F. F. ako podieloví spoluvlastníci na základe rozhodnutí súdov, ktoré boli následne zrušené, teda ich tituly nadobudnutia vlastníckeho práva boli zrušené súdne rozhodnutia, resp. zmluvy od pôvodne zapísaných spoluvlastníkov na základe zrušených súdnych rozhodnutí. Po právoplatnom ukončení súdnych konaní vedených na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/21/2010 a 7C/101/2010 je tak zrejmé, že žalobca bol počiатku výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor listom zo dňa 16.7.2024, č. Z 2954/2024 označeným ako „Oznámenie a výzva“ oznámil žalobcovi, že dňa 11.9.2024 bol vykonaný zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do operátu katastra nehnuteľností na základe listiny Z-2954/2024 (Rozsudku KS BB 2/) na nehnuteľnosti v prospech žalobcu ako vlastníka, a to v podiele 11/16 k celku s tým, že spoluvlastnícky podiel 5/32 na nehnuteľnostiach ostáva na žalovanú 1/ a spoluvlastnícky podiel 5/32 ostáva na žalovanú 2/, ktoré nadobudli na základe darovacej zmluvy V 6159/2019 zo dňa 23.10.2019. Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor poukázal na to, že na základe Uznesenie KS BB QUATRO 2/ súd pripustil späťvzatie žaloby, Rozsudok OS BB QUATRO 2/ zrušil a konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn.: 7C/101/2010 voči žalobcovi ako žalovanému zastavil, avšak z dôvodu, že Nehnuteľnosti už nie sú vo vlastníctve spoločnosti QUATRO, spol. s r.o., Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor nemôže vykonať zápis listiny v celosti na žalobcu. Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor zároveň v predmetnom liste žalobcovi oznámil, že dňa 11.9.2024 vykonal zápis poznámky v zmysle § 36a ods. 3 Zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov, a to na dobu dvoch mesiacov odo dňa zápisu poznámky a vyzval o. i. aj žalobcu v lehote dvoch odo dňa zápisu poznámky na podanie žaloby na súd o určenie práva k Nehnuteľnostiam a následne o predloženie potvrdenia súdu o začatí súdneho konania, čím by sa zmenila poznámka na LV č. XXXX na poznámku o začatí súdneho konania. Žalobca tak nie je zapísaný ako výlučný vlastník nehnuteľnosti len z toho dôvodu, že na základe Rozsudku KS BB QUATRO, ktorý bol však neskôr zrušený Uznesením NS SR QUATRO, bola spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. dočasne zapísaná na LV č. XXXX, pre k. ú. F. F. ako podielový spoluvlastník o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16, ktorá ho previedla darovacou zmluvou (č. V-4255/2016 zo dňa 1.7.2016) na D. P., a ten následne darovacou zmluvou (č. V-6159/2019 zo dňa 23.10.2019) na žalované 1/, 2/, každej o veľkosti podielu 5/32. K veci samej žalobca napokon poukázal na to, že vzhľadom na uvedené skutočnosti mal daný naliehavý právny záujem, pretože jeho právne postavenie je neisté a zmyslom určovacej žaloby je vniesť istotu do neistých právnych vzťahov, pričom k náprave nemožno dospieť inak. Žalované 1/, 2/, sú v katastri nehnuteľností zapísané ako podielové spoluvlastníčky, každá o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32 k celku. Určovacia žaloba je jediným právnym prostriedkom na odstránenie neistoty žalobcu v jeho právnom postavení. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/51/2009 z ktorého citoval. „V konaní o určenie vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu, je pasívne legitimovaný iba dotknutý spoluvlastník tohto spoluvlastníckeho podielu z dôvodu, že právnej sféry ďalších ostatných spoluvlastníkov sa toto konania netýka a výsledok konania (určenie práva k spoluvlastníckemu podielu) nemôže mať na ich právne pomery žiaden vplyv, t.j. nemôže mať žiaden dopad na vymedzenie ich práv a povinností týmto súdnym rozhodnutím. Rozsudok sa teda nemusí vzťahovať na všetkých účastníkov právneho vzťahu.“ Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, spis. zn. 1 Cdo 56/2003, podľa ktorého: „Ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej nehnuteľnosti, žalobca má naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva, lebo len také súdne rozhodnutie môže byť aj podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností.“ a na rozsudok Najvyššieho súdu SR, 6Cdo/179/2010: „V predmetnej veci bol naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe daný jej spôsobilosťou byť podkladom pre zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností tak, aby zodpovedal skutočnému stavu.“

5. K žalobe žalobca pripojil listinné dôkazy, a to plnú moc pre právneho zástupcu zo dňa 30.10.2024, výpis z LV č. XXXX (zo dňa 24.10.2024, aktuálny), výpis z LV č. XXXX zo dňa 2.10.2012, rozsudok OS BB sp. zn. 17C/21/2010-194 zo dňa 12.12.2013, rozsudok KS BB 1/ sp. zn. 17Co/473/2014-282 zo dňa 28.10.2015, rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/115/2016 zo dňa 28.6.2017, Nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019-63 zo dňa 26.1.2021, uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/38/2021 zo dňa 14.12.2022, rozsudok KS BB 2/ sp. zn. 17Co/4/2023-506 zo dňa 24.4.2024, výpis z LV č. XXXX zo dňa 25.7.2016, rozsudok OS BB sp. zn. 7C/101/2010-214 zo dňa 24.10.2012, uznesenie KS BB sp. zn. 16Co/74/2013-312 zo dňa 17.12.2013, rozsudok OS BB sp. zn. 7C/101/2010-346 zo dňa 30.6.2014, rozsudok KS BB sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016, uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/84/2017 zo dňa 28.3.2018,

uznesenie KS BB sp. zn. 16Co/171/2018-462 zo dňa 28.11.2019, Oznámenie a výzvu Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 16.7.2024.

6. Žalované 1/, 2/, vo vyjadrení k žalobe vzniesli námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore, na uplatnenie vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu 5/16 na predmetných, im patriacich nehnuteľnostiach. Žalobca tvrdil, že je právnym nástupcom J. K., ako údajného pôvodného vlastníka predmetných nehnuteľností, čo však nie je pravdou, pretože K. K. previedol tieto nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948 na manželov F.. Platnosť tejto zmluvy a ani právoplatné rozhodnutie súdu o intabulácii vlastníckeho práva, J. K. nikdy kvalifikovane na súde nepoprel. Uvedená kúpna zmluva aj právoplatné intabulačné rozhodnutie súdu sú tak do dnešného dňa platné, podľa právnych noriem platných v čase uskutočnenia uvedených úkonov v roku 1948, teda podľa uhorského občiankeho práva. J. K. po uzavretí kúpnej zmluvy, preto už nebol oprávnenou osobou na vydanie predmetných nehnuteľností v rámci reštitučných nárokov. Poukázali pritom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 219/2011 z 26. 1.2012. str.20-25. Ďalej tvrdili, že ich právny predchodca, QUATRO spol. s.r.o. sa v tomto konaní nemohol brániť, keďže ako podielový spoluvlastník účastníkom konania nebol, avšak ním mal byť. V tomto smere poukázali na rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17C 21/2010-194 z 12.12.2013, na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/115/2016-350 z 28. júna 2017 a nadväzujúci náleží Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 65/2019-63 z 26.1.2021 s tým, že sa ich účinky týchto rozhodnutí preto ani nedotýkajú. Naopak, mali za to, že podstatné sú konania, v ktorých sa riešila otázka oprávnenosti nárokov J. K. (právneho predchodcu žalobcu) o vydanie nehnuteľností podľa reštitučných predpisov. Išlo o konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 20C/80/92, konanie o odvolaní vedené na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 12Co 45/2003, konaní vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Cdo 3/2006 a konanie o ústavnej sťažnosti vedené na Ústavnom súde SR pod sp. zn. III. ÚS 303/07. Nálezom ÚS SR III. ÚS 303/07 z 15. mája 2008 boli všetky predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov zrušené a bolo všeobecným súdom určené, aby zistili riadne skutkový stav a zaoberali sa námietkami spoločnosti QUATRO spol s.r.o., keďže sa stala podielovým spoluvlastníkom podľa kúpnej zmluvy z 24. júla 2001, uzatvorenej so správkyňou konkurznej podstaty a toto vlastníctvo jej bolo odňaté bez toho, aby bola účastníčkou súdneho konania. Žalované 1/, 2/ ďalej popreli aj dobromyseľnosť žalobcu pri kúpe nehnuteľnosti kúpnu zmluvou z 26. novembra 2007. K tomu tvrdili, že na žiadosť žalobcu, sa v septembri 2007 uskutočnilo stretnutie v priestoroch reštaurácie QUATRO, na Námestí Š. Moysesova v Banskej Bystrici, v prítomnosti žalobcu a konateľov spoločnosti P. B. a M. B. a ich N. M. F. R.. Na tomto stretnutí žalobca uviedol, že má vedomosť o prebiehajúcich súdnych sporoch o predmetné nehnuteľnosti a ich procesnom stave a chcel vedieť názor prítomných, či má nehnuteľnosti kúpiť. Všetci prítomní mu kúpu neodporučili a informovali ho o tom, že dňa 8.10.2007 podala spoločnosť QUATRO spol. s r.o. ústavnú sťažnosť z dôvodu, že jej bolo odňaté spoluvlastnícke právo bez toho, aby sa zúčastnila predmetného súdneho konania, na základe ktorého bola vykonaná zmena zápisu v katastri nehnuteľností. Išlo o rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C 80/92-368 z 19.11.2002, v znení opravného uznesenia sp. zn. 20C 80/92 - 475 zo 4.11.2003 a v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 45/03 - 404 z 22.5.2003 v znení opravných uznesení sp. zn. 12Co 45/03 - 429 31.7.2003 a sp. zn. 12 Co 45/03 - 493 z 23.3. 2004, právoplatný dňa 30.7.2003. Dobromyseľnosť žalobcu preto spochybňuje jeho postup, keď uzavrel kúpnu zmluvu 26.11.2007, ktorej vklad bol povolený dňa 30.11.2007, teda 3 dni po podaní návrhu na vklad, pričom bola podaná ústavná sťažnosť na Ústavný súd SR už 2.10.2007 a už 6.11.2007 bola prijatá na ďalšie konanie. Kúpna zmluva tak bola uzavretá v čase prijatia ústavnej sťažnosti, o čom bol konateľ žalobcu informovaný aj M. S. P., právnou zástupkyňou ostatných podielových spoluvlastníkov a teda nekonal s primeranou opatrnosťou a nebol ani dobromyseľný. Táto skutočnosť vyvracia skutkové závery uvedené v náleží Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 z 21.1.2021, v bodoch 28 a 29 o údajnej dobromyseľnosti žalobcu. Teda, žalované 1/, 2/ poukázali na to, že vlastníctvo k spoluvlastníckemu podielu nadobudli kúpnu zmluvou v konkurznom konaní, podľa zák. č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní, pričom nadobudnutie vlastníctva v konkurznom konaní je originálnym spôsobom nadobudnutia, čo znamená že nadobúdateľ sa stáva pôvodným vlastníkom. Nadobúdateľ ako pôvodný vlastník teda neodvodzuje svoje vlastnícke právo od predchádzajúceho vlastníka, ale stáva sa pôvodným vlastníkom, čím je vylúčené použitie zásady „nemo plus iuris ad alium transfere protest, quam ipse habet“. V tomto smere poukázali na náleží Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 289/08 a rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22Cdo 1229/2003, 22Cdo 3093/2005 a 20Cdo 5177/2007. Zdôraznili, že ak J. K. tvrdil, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, mal a mohol uplatniť svoje práva v konkurznom konaní, čo neurobil a preto spoločnosť QUATRO spol. s r. o. a následne aj žalované, nadobudli vlastníctvo raz a navždy, bez možnosti zmeny na iné osoby.

7. K vyjadreniu k žalobe, žalované 1/, 2/ pripojili odpoveď okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 20.2.2025.

8. Žalobca v replike v poprel skutkové tvrdenia žalovaných 1/, 2/. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/4/2023-506 zo dňa 24.4.2024, ktorý už v konaní predložil, ktorý sa týkal sporných nehnuteľností, ktorý zhrnul skutkový a právny stav konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 20C/80/1992, na ktoré poukazovali žalované 1/, 2/, nasledovne: „Podľa skutkových okolností vyplývajúcich z konania vedeného pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 20C/80/1992, pôvodný vedľajší účastník (J. K.) ako nepnoletý vlastník sporných nehnuteľností uzavrel kúpnu zmluvu zo dňa 2.2.1948 s M. F. a D. F. ako kupujúcimi, predmetom ktorej bol prevod okrem iného aj sporných nehnuteľností. Na základe tejto kúpnej zmluvy bol v pozemkovej knihe povolený a vykonaný zápis kupujúcich ako vlastníkov prevádzaných nehnuteľností. Podľa zákona č. 115/1948 Zb. zo dňa 28.4.1948 došlo k znárodneniu sporných nehnuteľností uvedených v kúpnej zmluve zo dňa 2.2.1948 a v ďalšom tieto patrili do vlastníctva štátu. Neskôr, podľa zák. č. 87/1991 Zb. si uplatnili reštitučné nároky na vydanie sporných nehnuteľností v zákonnej lehote tvrdiac, že sú oprávnenými osobami tak pôvodný vedľajší účastník (J. K.), ako aj právni nástupcovia kupujúcich M. F. a D. F.. Sporné nehnuteľnosti boli podľa § 5 ods. 3 zákona č. 87/1991 Zb. povinnou osobou vydané právnym nástupcom M. F. a D. F. uzavretím dohody o vydaní nehnuteľností zo dňa 17.10.1991 a nie pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi (J. K.), ktorý sa preto podľa § 5 ods. 5 zákona č. 87/1991 Zb. žalobou na súde domáhal vydania sporných nehnuteľností od subjektov, ktorým boli tieto vydané. V priebehu konania nebolo sporným, že sú splnené zákonné podmienky na prinavrátenie vlastníctva k znárodneným nehnuteľnostiam, ktoré tvorili predmet kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948. Spornou zostala otázka, kto je vo vzťahu k označeným znárodneným nehnuteľnostiam oprávnenou osobou v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. V priebehu uvedeného súdneho konania o žalobe pôvodného vedľajšieho účastníka (J. K.) bolo ustálené, že platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948 sa vzhľadom na dátum jej uzavretia posudzuje podľa uhorského obyčajového práva. V konaní bol ustálený aj záver o neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948 ako aj vkladového povolenia z dôvodu nepnoletosti pôvodného vedľajšieho účastníka pri vykonaní týchto právnych úkonov. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam je dôležité uviesť, že v uvedenom konaní vedenom pod sp. zn. 20C/80/1992 bol pôvodný vedľajší účastník (J. K.) na strane žalovaného najskôr úspešný a dosiahol vydanie rozsudku, ktorý ukladal žalobcom (resp. ich právnym predchodcom) povinnosť vydať pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi (J. K.) sporné nehnuteľnosti (konkrétne ide o rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/45/2003-404 zo dňa 22.05.2003 v znení opravných uznesení právoplatný dňa 30.07.2003, ktorý bol aj podkladom pre zápis vlastníckeho práva pôvodného vedľajšieho účastníka do katastra nehnuteľností. Dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd SR zamietol (rozsudkom sp. zn. 3Cdo/3/2006 zo dňa 24.05.2007). Následne Ústavný súd SR, nálezom sp. zn. III. ÚS/303/2007 zo dňa 15.5.2008 zrušil uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu z dôvodu porušenia základného práva žalobcov vlastniť majetok podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Cdo/211/2008 zo dňa 11.12.2008 zrušil rozsudok krajského súdu č.k. 12Co/45/2003-404 zo dňa 22.05.2003 v znení opravných uznesení a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní krajský súd rozsudkom č.k. 15Co/6/2009-729 zo dňa 17.06.2009 (právoplatným dňa 22.07.2009) rozsudok okresného súdu č.k. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002 v znení opravného uznesenia zmenil v podstate tak, že návrh pôvodného vedľajšieho účastníka na vydanie sporných nehnuteľností zamietol. Dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd zamietol (rozsudkom sp. zn. 3Cdo/328/2009 zo dňa 29.11.2010). Následne ústavný súd nálezom sp. zn. I.ÚS/244/2011 zo dňa 24.08.2011 zrušil uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu z dôvodu porušenia základného práva pôvodného vedľajšieho účastníka na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I.ÚS/244/2011 zo dňa 24.08.2011 uviedol: „Sťažovateľ (J. K.) ako nepnoletý vlastník nehnuteľností uzatvoril 2. februára 1948 kúpnu zmluvu s M. F. a D. F. ako kupujúcimi, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností. Na základe tejto kúpnej zmluvy bol v pozemkovej knihe povolený a vykonaný zápis kupujúcich ako vlastníkov prevádzaných nehnuteľností. Podľa zákona č. 115/1948 Zb. z 28. apríla 1948 došlo k znárodneniu nehnuteľností označených v kúpnej zmluve z 2. februára 1948 a v ďalšom tieto patrili do vlastníctva štátu. Podľa zákona č. 87/1991 Zb. si uplatnili reštitučné nároky na uvedené nehnuteľnosti v zákonnej lehote tvrdiac, že sú oprávnenými osobami

tak sťažovateľ (J. K.), ako aj právni nástupcovia kupujúcich M. F. a D. F.. Označené nehnuteľnosti boli podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona povinnou osobou vydané právnym nástupcom M. F. a D. F. uzavretím dohody o vydaní nehnuteľností zo 17. októbra 1991, a nie sťažovateľovi (J. K.). Sťažovateľ (J. K.) sa preto podľa § 5 ods. 5 reštitučného zákona žalobou podanou Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhal vydania sporných nehnuteľností od subjektov, ktorým boli tieto vydané. V priebehu súdneho konania o žalobe sťažovateľa sa nesporne ustálilo, že platnosť kúpnej zmluvy z 2. februára 1948 uzavretej medzi sťažovateľom (J. K.) ako predávajúcim a M. F. a D. F. ako kupujúcimi sa vzhľadom na jej dátum uzavretia posudzuje podľa uhorského obyčajového práva. Nesporne bol v konaní ustálený aj záver o neplatnosti kúpnej zmluvy z 2. februára 1948 a „vkladového povolenia“ z dôvodu nepĺnoletosti sťažovateľa (J. K.) pri vykonaní týchto právnych úkonov. Taktiež bol nesporne ustálený záver, že údaje evidované v pozemkovej knihe odporovali skutočnému stavu vlastníctva nehnuteľnosti, keďže v pozemkovej knihe boli ako vlastníci na základe týchto neplatných právnych úkonov evidovaný M. F. a D. F., ktorí vlastníckmi nehnuteľností v skutočnosti neboli.“ Dôvodom zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/328/2009 zo dňa 29.11.2010 bola v podstate skutočnosť, že ústavný súd (nález sp. zn. I.ÚS/244/2011 zo dňa 24.08.2011) právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého za oprávnené osoby v reštitučnom konaní, t.j. za osoby, ktorým boli znárodnené nehnuteľnosti a ktorým tým bola spôsobená majetková krivda v zmysle zákona č. 87/1991 Zb., považoval osoby, ktoré boli v čase znárodnenia 28.4.1948 zapísané ako vlastníci v pozemkovej knihe, resp. ich nástupcov, z dôvodu, že správnosť tohto zápisu nebola v súdnom konaní o výmaz sťažovateľom (J. K.) spochybnená, hoci bolo preukázané, že k zápisu došlo na základe neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948 a skutočným vlastníkom znárodnených nehnuteľností bol pôvodný vedľajší účastník (J. K.), považoval za právny názor, ktorý je formalistický a popiera účel reštitučného zákona. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Cdo/219/2011 zo dňa 26.01.2012 v relevantnej časti zrušil rozsudok krajského súdu č.k. 15Co/6/2009-729 zo dňa 17.06.2009 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní krajský súd rozsudkom č.k. 15Co/41/2012-897 zo dňa 30.05.2012 v znení opravného uznesenia rozsudok okresného súdu č.k. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002 v znení opravného uznesenia zmenil v podstate tak, že žalobu pôvodného vedľajšieho účastníka (J. K.) na vydanie sporných nehnuteľností opätovne zamietol, keď rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 19.6.2012. Dôvodom opätovného zamietnutia návrhu pôvodného vedľajšieho účastníka bola v podstate skutočnosť, že aj keď pri viazanosti rozhodnutím ústavného súdu ako aj zrušujúcim rozhodnutím najvyššieho súdu, podľa ktorých bol pôvodný vedľajší účastník (J. K.) na strane žalovaného oprávnenou osobou na vydanie sporných nehnuteľností, v čase rozhodnutia krajského súdu neboli žalovaní už vlastníckmi sporných nehnuteľností, a preto chýba základná podmienka pre vydanie veci, keď nárok podľa § 5 ods. 5 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách je možné úspešne uplatniť len proti osobám, ktorým sa vec vydala.“

9. Žalobca teda uviedol, že tvrdenia žalovaných 1/, 2/ o tom, že žalobca nie je právnym nástupcom J. K., z dôvodu, že J. K. nikdy nepoprel neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948, sú nepravdivé a nesprávne. Rovnako tak aj pokiaľ ide o jeho dobromyseľnosť, ktorou sa už zaoberal Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I.ÚS/65/2019 zo dňa 21.1.2021, ktorý konštatoval, že žalobca bol pri nadobudaní sporných nehnuteľností od J. K. dobromyseľný. Názor ústavného súdu vyslovený v náleze nie je možné spochybňovať argumentáciou žalovaných 1/, 2/. Žalobca napokon poprel aj tvrdenie žalovaných 1/, 2/ o tom, že nehnuteľnosti nadobudli v konkurze, pričom poukázal na výpisy z LV, podľa ktorých sú žalované 1/, 2/ zapísané ako podielové spoluvlastníčky na základe darovacej zmluvy pod č. V-6159/2019 zo dňa 23.10.2019 uzatvorenej s D. P. ako darcom, ktorý nadobudol spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/16, darovacou zmluvou č. P./2016 zo dňa 1.7.2016 od spoločnosti QUATRO, spol. s r.o., pričom spoločnosť QUATRO, spol. s r.o., bola zapísaná ako podielový spoluvlastník sporných nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/16, na základe právoplatne zrušeného rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 16Co/1038/2014-384.

10. Žalované 1/, 2/ v duplike trvali na platnosti kúpnej zmluvy medzi J. K. a manželmi Beňušovcami z 2.2.1948, keďže jej neplatnosť im nebola preukázaná právoplatným rozhodnutím súdu. Mali za to, že nepostačuje poukázať na dôvody rozhodnutí všeobecných súdov a ústavného súdu, ktoré sú pre posúdenie platnosti či neplatnosti zmluvy právne irelevantné. Navyše nebolo prihliadané na výnimky pĺnoletosti u J. K. podľa uhorského obyčajového práva.

11. V podaní doručenom súdu dňa 17.7.2025, žalované 1/, 2/ doplnili návrhy na vykonanie dokazovania a na preukázanie originárneho nadobudnutia nehnuteľnosti predložili kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi

M. P. P. ako správkyňou konkurznej podstaty a spoločnosťou QUATRO spol. s.r.o. zo dňa 24.7.2001. V ostatnom trvali na tom, že žalobca nepreukázal neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1948, ktorá bola riadne intabulovaná. Žalobca neunesol k tomuto tvrdeniu dôkazné bremeno. Trvali na zamietnutí žaloby.

12. Žalobca v podaní zo dňa 11.8.2025, v reakcii zdôraznil, že tvrdenia o neplatnosti kúpnej zmluvy medzi J. K. a manželmi F. už konštatovali sudy v predchádzajúcich konaniach, a to Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS/244/2011 zo dňa 24.8.2011, Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/328/2009 zo dňa 29.11.2010, ale aj Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/80/1992. Akékoľvek úvahy, či hypotézy žalovaných 1/, 2/ ohľadne platnosti/neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy preto považoval za irelevantné. K tvrdeniam žalovaných 1/, 2/ o nadobudnutí vlastníckeho práva v konkurznom konaní dodal, že pokiaľ žalované 1/, 2/ predložili súdu kúpnu zmluvu uzatvorenú správkyňou konkurznej podstaty so spoločnosťou QUATRO spol. s.r.o. (nie so žalovanými 1/, 2/), potom podľa § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 31.12.2005 platilo: „Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.“ Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6MCdo/1/2011 zo dňa 30.4.2012 uviedol: „Interpretáciu ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. podal Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozsudku z 11. septembra 2009 sp. zn. 5 Cdo 194/2008, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky zošit 3/2010 pod č. 25. Vyslovil v ňom názor, že právna domnienka podľa uvedeného ustanovenia, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene, nastáva iba ak ten, kto uplatňuje, že vec sa nemala do súpisu zaradiť, nepodá v súdom určenej lehote proti správcovi vylučovaciu žalobu, hoci bol konkurzným súdom poučený o tom, že vec bola zapísaná do súpisu a o právnych dôsledkoch nepodania žaloby. Ak vo vzťahu k takejto osobe uznesenie nebolo vydané, právne dôsledky v zmysle tohto ustanovenia nenastávajú, pričom nie je významné z akého dôvodu takto konkurzný súd nepostupoval (napríklad preto, že tretia osoba sa nedozvedela, že jej vec bola zapísaná do súpisu podstaty). Takýto výklad znamená, že pokiaľ v preskúmvanej veci žalobca nevedel, že pozemky, ktoré považuje za svoje vlastníctvo, boli zapísané do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, a nebol vyzvaný konkurzným súdom na podanie vylučovacej žaloby v určenej lehote, nemohla nastať nevyvrátiteľná právna domnienka, že tento majetok bol zaradený do súpisu podstaty oprávnene. Platnosť speňaženia týchto pozemkov ich predajom žalovanej preto nebolo možné vyvodzovať z uvedeného ustanovenia. To však nevylučuje bez ďalšieho platnosť speňaženia majetku zaradeného do súpisu konkurznej podstaty v situácii, keď pred speňažením spísaného majetku nevyšlo najavo, že je tu osoba, ktorá k tomuto majetku uplatňuje právo vylučujúce súpis, resp. keď došlo k speňaženiu majetku bez toho, aby tretia osoba mohla – z objektívneho hľadiska – domáhať sa vylúčenia tohto majetku z konkurznej podstaty. No v takomto prípade možno speňaženie považovať za platné, len ak tu nie sú okolnosti spochybňujúce zaradenie veci do súpisu. Pokiaľ tu takéto okolnosti sú, je povinnosťou správcu konkurznej podstaty podľa § 19 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. zapísať (zaradiť) vec do súpisu s poznámkou o dôvodoch, ktoré toto zaradenie spochybňujú. Ak by to správca neurobil, je povinnosťou konkurzného súdu, vykonávajúceho dohľad nad činnosťou správcu, dať mu pokyn, aby takto postupoval. Následne je povinnosťou konkurzného súdu v zmysle § 12 zákona č. 328/1991 Zb. vykonať potrebné zistenia na odstránenie pochybností o zaradení veci do súpisu, alebo dať v tomto smere správcovi príslušné pokyny. V prípade nedodržania tohto postupu je kúpna zmluva, ktorou správca konkurznej podstaty speňažil majetok vo vlastníctve osoby odlišnej od úpadcu, absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zákonníka).“ Z obsahu kúpnej zmluvy medzi M. P. P., správkyňou konkurznej podstaty O. T. U. a spoločnosťou QUATRO spol. s.r.o. vyplýva, že na O. T. U. bol uznesením KS BA sp. zn.: 4K/109/1999 zo dňa 27.09.1999 vyhlásený konkurz. Uvedený konkurz bol vyhlásený v čase, kedy si J. K. ako právny predchodca žalobcu, už uplatňoval vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam (v konaní na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 20C/80/1992). O. T. U., ako úpadca, mala v súlade s § 17 Zákona č. 328/1991 Zb. povinnosť oznámiť správkyňi konkurznej podstaty skutočnosť, že k jej spoluvlastníckemu podielu na sporných nehnuteľnostiach sa vedie spor na Okresnom súde Banská Bystrica. Na strane druhej správkyňa konkurznej podstaty bola v súlade s § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Zb. povinná pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom v prípade takéhoto postupu by aj sama zistila, že vlastnícke právo O. T. U., k spoluvlastníckemu podielu dotknutým nehnuteľnostiam, je sporné. Právny predchodca žalobcu J. K. nepodal v súlade s § 19 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Zb. vylučovaciu žalobu voči správcovi z dôvodu, že konkurzný súd ho k tomu nevyzval a on sám nemal vedomosť, že spoluvlastnícky podiel k sporným nehnuteľnostiam bol zapísaný do konkurznej podstaty. S poukazom na to, že správkyňa konkurznej podstaty nezapísala spoluvlastnícky podiel k sporným nehnuteľnostiam s poznámkou o dôvodoch,

ktoré dané zaradenie do súpisu konkurznej podstaty spochybňujú a konkurzný súd nevyzval právneho predchodcu žalobcu na podanie žaloby v súlade s § 19 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Zb., je kúpna zmluva uzatvorená medzi správkyňou konkurznej podstaty O. T. U. a spoločnosťou QUATRO spol. s.r.o. zo dňa 24.07.2001, s odkazom na právny názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/1/2011, neplatná pre rozpor so zákonom. Ďalej žalobca považoval za významné, že spoločníkmi v spoločnosti QUATRO spol. s.r.o. boli M. B. a P. B., otcovia oboch žalovaných, napriek tomu, že spoločnosť QUATRO spol. s.r.o. bola účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica 7C/101/2010, predmetom ktorého bolo určenie podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, účelovo previedli podiel na sporných nehnuteľnostiach na osobu D. P., darovacou zmluvou pod č. V-4255/2016 zo dňa 1.7.2016, a ten následne previedol sporný spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam na žalované, dcéry bývalých spoločníkov spoločnosti QUATRO spol. s.r.o. darovacou zmluvou pod č. V-6159/2019 zo dňa 24.10.2019. Žalované 1/, 2/ tak pri nadobúdaní spoluvlastníckeho podielu k sporným nehnuteľnostiam nepostupovali dobromyseľne ale naopak spolu so spoločnosťou QUATRO spol. s.r.o. účelovo tak, aby zmarili zápis žalobcu ako riadneho vlastníka sporných nehnuteľností na príslušný list vlastníctva. Takéto konanie preto nemôže požívať žiadnu právnu ochranu.

13. Na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu úplný výpis z OR SR spoločnosti QUATRO spol. s.r.o..

14. Súd konal a rozhodoval v zmysle § 180 CSP v prítomnosti sporových strán.

15. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní trval na podanej žalobe, aj na už uvedenej právnej argumentácii. Zdôraznil, že neexistuje žiadne právoplatné súdne rozhodnutie, na základe ktorého by žalobca stratil svoje vlastnícke právo. Podotkol, že spoločnosť QUATRO s.r.o. dočasne, na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo následne zrušené, nadobudla vlastnícke právo a následne zobrala žalobu späť. Konanie bolo zastavené súdom. K ďalšiemu prevodu došlo zo spoločnosti QUATRO na fyzickú osobu a následne, ďalším prevodom na žalované 1/, 2/. Nakoľko okresný úrad, katastrálny odbor nebol schopný vyznačiť mu vlastnícke právo, podal žalobu, ktorej žiadal vyhovieť a priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%

16. Právny zástupca žalovaných 1/, 2/ rovnako, v celom rozsahu trval na už uvedených skutočnostiach. Mal za to, že v konaní ide iba o otázku právnou, pričom poukázal na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV.ÚS 65/2019, ktorý hovorí o procesnom prelomení zásady nemo plus iuris. Poukázal aj na § 456 CSP s tým, že právne vzťahy niekoho iného než strany sporu nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. V tomto prípade, spoločnosť QUATRO s.r.o. previedla vlastnícke právo v čase právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o tom, že je vlastníkom danej nehnuteľnosti. Vzhľadom na tieto skutočnosti žiadal, aby súd podanú žalobu zamietol a priznal žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100%.

17. Právny zástupca žalobcu v záverečnej reči trval na dôvodnosti žaloby a na tom, že žalobca, nikdy, na základe žiadneho súdneho rozhodnutia nestratil vlastnícke právo a napriek tomu, je v súčasnom stave na liste vlastníctva napísaný ako podielový spoluvlastník.

18. Právny zástupca žalovaných 1/, 2/ v záverečnej reči opätovne poukázal na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021 a na § 456 CSP. Žalobu žiadal zamietnuť.

19. Podľa § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

20. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

21. Podľa § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov(ďalej len „CSP“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

22. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

23. Podľa § 456 CSP, právne vzťahy niekoho iného než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté.

24. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

25. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

26. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

27. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise a to žalobou (č.l. 2-5 súdneho spisu), plnou mocou pre právneho zástupcu zo dňa 30.10.2024 (č.l. 6), výpisom z LV č. XXXX pre k.ú. F. F. (zo dňa 24.10.2024, aktuálny) (č.l. 8), výpisom z LV č. XXXX pre k.ú. F. F. zo dňa 2.10.2012 (č.l. 9), rozsudkom OS BB sp. zn. 17C/21/2010-194 zo dňa 12.12.2013 (č.l. 10-16), rozsudkom KS BB sp. zn. 17Co/473/2014-282 zo dňa 28.10.2015 (č.l. 17-25), rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo/115/2016 zo dňa 28.6.2017 (č.l. 26-34), Nálezom ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019-63 zo dňa 26.1.2021 (č.l. 35-45), uznesením NS SR sp. zn. 1Cdo/38/2021 zo dňa 14.12.2022 (č.l. 46-51), rozsudkom KS BB sp. zn. 17Co/4/2023-506 zo dňa 24.4.2024 (č.l. 52-65), výpisom z LV č. XXXX zo dňa 25.7.2016 (č.l. 66-67), rozsudkom OS BB sp. zn. 7C/101/2010-214 zo dňa 24.10.2012 (č.l. 69-75), uznesením KS BB sp. zn. 16Co/74/2013-312 zo dňa 17.12.2013 (č.l. 76-82), rozsudkom OS BB sp. zn. 7C/101/2010-346 zo dňa 30.6.2014 (č.l. 83-89), rozsudkom KS BB sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016 (č.l. 90-97), uznesením NS SR sp. zn. 8Cdo/84/2017 zo dňa 28.3.2018 (č.l. 98-105), uznesením KS BB sp. zn. 16Co/171/2018-462 zo dňa 28.11.2019 (č.l. 106-108), Oznámením a výzvou Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 16.7.2024 (č.l. 109), vyjadrením žalovaných 1/, 2/ k žalobe (č.l. 137-138), odpoveďou okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 20.2.2025 (č.l. 139), replikou žalobcu (č.l. 144-146), duplikou žalovaných 1/, 2/ (č.l. 154), podaním žalovaných 1/, 2/ zo dňa 16.7.2025 (č.l. 162), kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi M. P. P. ako správkyňou konkurznej podstaty a spoločnosťou QUATRO spol. s r.o. zo dňa 24.7.2001 (č.l. 163-164), podaním žalobcu zo dňa 11.8.2025 (č.l. 169-170), úplným výpisom z OR SR spoločnosti QUATRO spol. s r.o. (č.l. 171-172), ako aj ostatnými listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise. Súd vykonal dokazovanie aj pripojenými spismi Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/80/1992, sp. zn. 17C/21/2010 a sp. zn. 7C/101/2010 a rovnako aj pripojenými spismi Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor č. V 4255/2016 a č. V 6159/2019. Z uvedených listinných dôkazov, prednesov strán na pojednávaní, ako aj z obsahu celého spisového materiálu, súd zistil nasledovný skutkový stav veci:

31. V konaní bolo sporné a predmetom sporu bolo určenie, komu patrí vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 5/16 k nehnuteľnostiam zapísaným Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, pre katastrálne územie F. F., ako dom so súp. č. XX, postavený na parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m² a pozemok parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m², ktorý spoluvlastnícky podiel bol evidovaný v prospech žalovanej 1/ o veľkosti 5/32 a v prospech žalovanej 2/ o veľkosti 5/32.

32. S poukazom na predmet sporu, sa súd v konaní nezaoberal otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 11/16 k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam (t.j. ani jeho dobromyseľnosťou, ktorú rozporovali žalované 1/, 2/), nakoľko otázka nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu nebola predmetom tohto súdneho konania. V tomto smere súd preto nevykonal ani žalovanými 1/, 2/ navrhované dokazovanie.

33. V konaní nebolo sporné, že žalobca a žalované 1/, 2/ boli na LV č. XXXX, pre katastrálne územie F. F., evidovaní ako podieloví spoluvlastníci domu so súp. č. XX, postaveného na parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m² a pozemku parc. reg. „C-KN“ č. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2621 m², žalobca v podiele o veľkosti 11/16, žalovaná 1/ v podiele o veľkosti 5/32 a žalovaná 2/ v podiele o veľkosti 5/32.

34. Vlastnícke právo žalobcu bolo odvodené od kúpnej zmluvy č. V 7076/2007 zo dňa 30.11.2007-čz 2439/2007 a z rozsudku Krajského súdu v B. Bystrici č. 17Co/4/2023 zo dňa 24.4.2024-čz.2047/2024. Vlastnícke právo žalovanej 1/ a rovnako aj žalovanej 2/ bolo odvodené od darovacej zmluvy č. V 6159/2019 zo dňa 23.10.2019 – čz 5794/2019v 904/2016 zo dňa 1.3.2016-čz 897/2016. Uvedené skutočnosti mal súd preukázané z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. F. F. z 24.10.2024, predloženého žalobcom.

35. V konaní bola sporná aktívna vecná legitímácia žalobcu, ktorú rozporovali žalované 1/, 2/.

36. K otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd uvádza, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, považoval za danú. Ako už súd vyššie uviedol, súd v tomto konaní nepovažoval za sporné, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 11/16. Keď sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom výlučným a uvádzal v tomto smere skutkové tvrdenia, ku ktorým predkladal aj dôkazy, potom bol nositeľom subjektívneho práva, ktoré si v konaní uplatňoval, o ktorom mal súd rozhodnúť. Pokiaľ žalované 1/, 2/ tvrdili a vzniesli námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z toho dôvodu, že žalobca nebol podľa ich názoru právnym nástupcom J. K., ktorý bol pôvodným a výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, potom súd považoval za potrebné zdôrazniť, že prevod vlastníckeho práva od J. K. ako predávajúceho, na žalobcu, ako kupujúceho, bol riešený v iných súdnych konaniach, ukončených právoplatnými rozhodnutiami, ktoré súd v tomto konaní nebol oprávnený nijakým spôsobom meniť či spochybňovať, iba z nich mohol vychádzať.

37. Z predložených listinných dôkazov a to predovšetkým z rozhodnutí súdov dvoch inštancií, ako aj rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v konaniach vedených pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 20C/80/1992, sp. zn. 17C/21/2010 a sp. zn. 7C/101/2010, súd považoval za preukázané, že J. K., sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 20C/80/1992, domáhal vydania veci (nehnuteľností, ktoré sú predmetom aj tohto konania) od manželov D. a M. F. (resp. ich B.), ktorým tieto nehnuteľnosti, (ktoré on sám nadobudol ako maloletý po svojich predkoch v roku 1943), previedol z dôvodu ochrany tohto majetku pre jeho triedny pôvod a národnosť, bezprostredne pred tým, ako došlo k ich znárodneniu (podľa zák. č. 115/1948 Zb. zo dňa 28.4.1948), a to kúpnu zmluvou zo dňa 2.2.1948 (bez uvedenia dátumu jeho narodenia na kúpnej zmluve, vid' č.l. 454 spisu sp. zn. 20C//0/1992), bez zaplatenia kúpnej ceny. Kúpnu zmluvu uzatvoril ako neplnoletý, preto sa na jej platnosť sa vyžadovalo schválenie poručenského súdu, bez ktorého bola zmluva absolútne neplatná od počiatku (absolútna neplatnosť zmluvy bola konštatovaná už v roku 1993, napr. v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/80/92 -110 zo dňa 18.11.1993 a ďalší dôvod neplatnosti bol uvedený vo vyjadrení Povereníctva výživy zo dňa 28.1.1950, na č.l. 452 spisu sp. zn. 20C/80/92). V reštitúcii, hoci si vydanie majetku riadne uplatnil, boli sporné nehnuteľnosti vydané manželom F.. Po viacerých súdnych rozhodnutiach v rámci konania sp. zn. 20C/80/1992, bol s konečnou platnosťou prijatý záver a z konečného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/41/2012-897 zo dňa 30.05.2012 vyplýva, že skutočným vlastníkom znárodnených nehnuteľností bol J. K., ktorému mali byť nehnuteľnosti v rámci reštitúcie vydané ako oprávnenej osobe, ale v danom konaní (sp. zn. 20C/80/1992) mu už vydané nemohli byť z dôvodu, že manželia F. už neboli ich vlastníkami. Teda, v predmetnom rozsudku odvolacieho súdu, sp. zn. 15Co/41/2012-897 zo dňa 30.5.2012, napriek viazanosti súdu rozhodnutím Ústavného súdu SR (nálezom sp. zn. I.ÚS/244/2011 zo dňa 24.8.2011, v ktorom bola konštatovaná nespornosť záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy z 2.2.1948 a „vkladového povolenia“, z dôvodu neplnoletosti J. K. pri realizácii týchto právnych úkonov a taktiež ustálenosť záveru, že

údaje evidované v pozemkovej knihe odporovali skutočnému stavu vlastníctva nehnuteľnosti, keďže v pozemkovej knihe boli ako vlastníci na základe neplatných právnych úkonov evidovaní M. F. a D. F., ktorí vlastníckymi nehnuteľnosťami v skutočnosti neboli), bola žaloba J. K., na vydanie sporných nehnuteľností zamietnutá. Ako už súd uviedol, stalo sa tak z dôvodu, že manželia F., už neboli vlastníckymi sporných nehnuteľností, čím chýbala základná podmienka pre vydanie veci, keď nárok podľa § 5 ods. 5 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách je možné úspešne uplatniť len proti osobám, ktorým sa vec vydala.

38. Odhliadnuc od uvedeného, v prejednávanom spore nebolo medzi stranami sporné a z predložených listinných dôkazov (z LV č. XXXX zo dňa 24.10.2024) mal súd preukázané, že vlastnícke právo si žalobca odvodzoval od kúpnej zmluvy č. V 7076/2007 zo dňa 30.11.2007 a z rozsudku Krajského súdu v B. Bystrici, sp. zn. 17Co/4/2023 zo dňa 24.4.2024. Dňa 30.11.2007 J. K. previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, kúpnu zmluvou na žalobcu. K prevodu vlastníckeho práva z J. K. na žalobcu došlo v priebehu konania vedeného pod sp. zn. 20C/80/1992 a to po rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.7.2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/45/2003-404 zo dňa 22.5.2003 v znení opravných uznesení a v štádiu konania, po zamietnutí aj mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania proti rozsudku krajského súdu, ktoré Najvyšší súd SR zamietol rozsudkom sp. zn. 3Cdo/3/2006 zo dňa 24.05.2007. Kúpna zmluva medzi J. K. a žalobcom bola uzatvorená dňa 30.11.2007 (ide o titul nadobudnutia vlastníckeho práva uvedený na LV č. XXXX, svedčiaci žalobcovi, o veľkosti podielu 1/1). Kúpna zmluva sa nachádza na č.l. 139 pripojeného spisu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 7C/101/2010.

39. Od výsledku konania sp. zn. 20C/80/1992 bolo závislé rozhodnutie v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/21/2010, v ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 17C/21/2010-194, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/4/2023-506 tak, že žaloba žalobcov 1/ až 6 bola zamietnutá, na základe čoho vlastnícke právo patrilo žalobcovi. Ide o ďalší titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu, uvedený na LV č. XXXX.

40. Uvedené rozhodnutie je pritom podporené a vychádza z Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, ktorý je publikovaný aj v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu SR, č. 12/2021, v ktorom ústavný súd, vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcu (v danom konaní v postavení žalovaného) prijal záver, podľa ktorého platí procesne ustanovená výnimka zo zásady „nemo plus iuris“, a to: „Civilný sporový poriadok v § 456 ustanovuje, že právne vzťahy niekoho iného než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Z označenej právnej úpravy vyplýva, že v prípade, ak na právne pomery účastníkov súdneho konania ukončeného právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, aj keď neskôr na základe inštančného postupu zrušeným, nadväzujú ďalšie právne vzťahy, tieto nadväzujúce právne pomery tretích osôb už nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Inými slovami, tretími osobami už nadobudnuté práva a povinnosti po vydaní právoplatného a vykonateľného rozhodnutia nemôžu byť ovplyvnené tým, že toto pôvodné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie bolo zrušené a v následnom konaní boli tieto pôvodné právne pomery autoritatívnym spôsobom usporiadané odlišne od pôvodného rozhodnutia. Označená procesná právna úprava predstavuje ďalšiu systémovú výnimku zo zásady súkromnoprávnej regulácie, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má (nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet), a tým rozširuje možnosti dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, prostredníctvom ktorej sa priznáva ochrana tretím osobám pri jeho nadobúdaní (v koncepcijnej nadväznosti na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 510/2016 z 19. januára 2021 - bod 53 označeného nálezu ústavného súdu).“

41. Práve na základe záverov z uvedených súdnych konaní, sa žalobca domáhal určenia výlučného vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam.

42. Okrem uvedených dvoch súdnych konaní (sp. zn. 20C/80/1992 a sp. zn. 17C/21/2010), bolo pred Okresným súdom Banská Bystrica vedené aj konanie pod sp. zn. 7C/101/2010, o určenie vlastníckeho práva, žalobcu QUATRO, spol. s.r.o. (ktorý nadobudol spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam o veľkosti 5/16 kúpnu zmluvou zo dňa 24.7.2001, od správkynke konkurznej podstaty O. T. U., žalovanej 4/ v konaní sp. zn. 20C/80/1992), proti J. K. a KURTA, spol. s r.o. (žaloba podaná dňa 14.6.2010, t.j. ešte v čase prebiehajúceho konania sp. zn. 20C/80/1992 a aj sp. zn. 17C/21/2010), skončilo bez

meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že žalobca vzal žalobu späť, dňa 28.11.2019, po tom, ako Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 8Cdo/84/2017 zo dňa 28.3.2018, zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016. Súd poznamenáva, že v čase späťvzatia žaloby už žalobca nebol spoluvlastníkom nehnuteľnosti, keďže predtým, darovacou zmluvou zo dňa 1.7.2016 (V-4255/2016), previedol spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach o veľkosti 5/16 na D. P.. Žalobca tak urobil v štádiu konania vedeného pod sp. zn. 7C/101/2010, po rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016 a v čase pred rozhodnutím o dovolaní, na základe ktorého Najvyšší súd SR, uznesením sp. zn. 8Cdo/84/2017 zo dňa 28.3.2018, zrušil predmetný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici. Následne, D. P., darovacou zmluvou č. V 6159/2019, zo dňa 23.10.2019, previedol spoluvlastnícky podiel na žalované 1/, 2/, každej o veľkosti podielu 5/32.

43. K vyššie uvedeným súdnym konaniam súd pre úplnosť dodáva, že už od 25.3.1992 bolo vedené konanie sp. zn. 20C/80/1992, ktorého premetom bolo vydanie nehnuteľností ako celku, t.j. v podiele 1/1 J. K., ktorý nehnuteľnosti ako celok previedol dňa 30.11.2007 žalobcovi, pričom ešte v čase, kedy toto konanie nebolo definitívne ukončené, konkrétne od 8.2.2010 prebiehalo konanie sp. zn. 17C/21/2010 a od 14.6.2010 aj konanie sp. zn. 7C/101/2010, obidva o určenie vlastníckeho práva k rovnakým nehnuteľnostiam, avšak každé viedli iní spoluvlastníci k iným podielom na nehnuteľnostiach. V konaní sp. zn. 20C/80/1992 bolo predmetom konania vydanie nehnuteľností ako celku.

44. Súd považuje za potrebné ďalej poukázať aj na skutočnosť, že nie je zrejmé, z akého dôvodu spoločnosť QUATRO, spol. s r.o., nevystupovala v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/80/1992 ako strana sporu, keď spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam o veľkosti 5/16 (1/4 + 1/16) mala nadobudnúť dňa 24.7.2001 od O. T. U., ktorá bola v konaní 20C/80/1992 v postavení žalovanej 4/ a to napriek tejto skutočnosti, až do právoplatného rozhodnutia vo veci (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.7.2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/45/2003-404 zo dňa 22.5.2003 v znení opravných uznesení, v štádiu konania, aj po zamietnutí mimoriadneho opravného prostriedku rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/3/2006 zo dňa 24.05.2007), po ktorom bol na LV zapísaný ako výlučný vlastník o podiele 1/1 J. K., ktorý následne previedol nehnuteľnosť v podiele 1/1 na žalobcu, kúpnu zmluvou P. XXXX/XXXX zo dňa 30.11.2007 (viď LV č. XXXX pre k.ú. F. F. zo dňa 1.2.2010, na č.l. 5 spisu sp. zn. 17C/21/2010).

45. Teda, žalobca bol vedený ako výlučný vlastník celej nehnuteľnosti v podiele 1/1, od 30.11.2007 až do 1.7.2016.

46. V priebehu konania sp. zn. 20C/80/92, konkrétne dňa 19.7.2001 oznámila O. T. U. súdu, že na jej majetok bol vyhlásený konkurz (č.l. 301 spisu sp. zn. 20C/80/92) a dňa 4.10.2002 súdu oznámila, že jej spoluvlastnícky podiel bol predaný QUATRO, spol. s r.o. (č.l. 250 spisu sp. zn. 20C/80/92), o čom sa v spise sp. zn. 20C/80/92 na č.l. 352 nachádza aj LV č. XXXX, pre k.ú. F. F. zo dňa 9.10.2002. Následne, rozsudkom Okresného súdu sp. zn. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002, bola žaloba voči žalovanej 4/ zamietnutá, avšak rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/45/03-404 zo dňa 22.5.2003, bol rozsudok okresného súdu zmenený a žalovaná 4/ bola zaviazaná nehnuteľnosti vydať K. K., keďže na QUATRO spol. s r.o. previedla viac práv, ako sama mala, čo odporuje § 39 Občianskeho zákonníka. Spoločnosť QUATRO, spol. s r.o. následne viedla samostatné súdne konanie proti žalobcovi a J. K. (sp. zn. 7C/101/2010, žaloba bola podaná dňa 14.6.2010). Správkyňa konkurznej podstaty majetku O. T. U., o prebiehajúcom spore vedela, čo mal súd preukázané aj zo spisu z konania sp. zn. 7C/101/2010 (viď str. 3 rozsudku Okresného súdu sp. zn. 7C/101/2010-2140 zo dňa 24.10.2012), napriek tomu dňa 24.7.2001, v mene žalovanej 4/ jej spoluvlastnícky podiel predala tretej osobe.

47. V konaní sp. zn. 20C/80/92, Ústavný súd SR, v náleze sp. zn. III. ÚS/303/2007 (na č.l. 11 spisu sp. zn. 7C/101/2010), konštatoval porušenie základného práva QUATRO spol. s r.o. (a iných) podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 3/2006 z 24.5.2007 z dôvodu, že sa sním nekonalo ako s účastníkom konania. Pre úplnosť súd uvádza, že v rovnakom konaní, sp. zn. 20C/80/92, Ústavný súd SR, v náleze sp. zn. I. ÚS/244/2011-50 (na č.l. 845 spisu sp. zn. 20C/80/92, aj na č.l. 80 spisu sp. zn. 7C/101/2010), konštatoval porušenie základného práva aj u J. K., podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 328/2009 z 29.11.2010. Ústavný súd v uvedenom náleze konštatoval, že v konaní

bol ustálený záver o neplatnosti kúpnej zmluvy z 2.2.1948 aj vkladového povolenia, a to z dôvodu neplnosti predávajúceho J. K. pri vykonaní daných právnych úkonov a rovnako bol ustálený aj záver, že údaje evidované v pozemkovej knihe odporovali skutočnému stavu vlastníctva nehnuteľnosti, keďže v pozemkovej knihe boli ako vlastníci evidovaní M. F. a D. F., ktorí vlastníckymi nehnuteľnosťami v skutočnosti neboli.

48. Predmetom konania, v prejednávanej spore, bol spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam o veľkosti 5/16. K jeho nadobudnutiu, súd z pripojených súdnych spisov zistil:

49. Z dôvodu, že žalobca bol vedený ako výlučný vlastníč celej nehnuteľnosti v podiele 1/1, od 30.11.2007 (až do 1.7.2016), hoci spoločnosť QUATRO spol. s r.o., nadobudla vlastnícke právo kúpou zmluvou ešte zo dňa 24.7.2001, bola nútená domáhať sa určenia svojho vlastníckeho práva v ďalšom konaní, vedenom pod sp. zn. 7C/101/2010, žalobu podala dňa 14.6.2010. V priebehu konania sp. zn. 7C/101/2010, ako už súd uviedol, darovacou zmluvou zo dňa 1.7.2016 (V-4255/2016), QUATRO spol. s r.o. previedla spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach o veľkosti 5/16 na D. P.. Stalo sa tak v štádiu konania, po rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016, (10 dní po nadobudnutí jeho právoplatnosti). Z pripojeného spisu Okresného úradu Banská Bystrica, z vkladového konania V4255/2016, z darovacej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice N 160/2016, NZ 23576/2016, spísanej na Notárskom úrade M. D. V., notára so sídlom v Brezne, dňa 30.6.2016, súd zistil, že darca bol vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 5/16 titulom práve vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016, právoplatným dňa 20.6.2016, pričom na LV č. XXXX pre k.ú. F. F., bol pod poradovým č. 2 evidovaný ako vlastníč žalobca (KURTA spol. s r.o.). Následne, darovacou zmluvou, spísanou taktiež vo forme notárskej zápisnice N 180/2019, NZ 32452/2019, rovnako na Notárskom úrade M. D. V., notára so sídlom v Brezne, dňa 6.10.2019, previedol D. P. predmetný spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/16, žalovaným 1/, 2/, každej o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 5/32. Uvedené skutočnosti mal súd preukázané z pripojených spisov Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor, V 4255/2016 a V6159/2019.

50. Súd prvej inštancie nie je oprávnený preskúmať postup ani rozhodnutia iného súdu v inom, právoplatne ukončenom súdnom konaní a to ani v prípade, ak by sa v ňom vyskytli akékoľvek (procesné, či iné) nedostatky. Rovnako súd nehodnotí ani úkony sporových strán v iných súdnych konaniach. Je však nepochybné, že o jednej a tej istej nehnuteľnosti, je vedené v poradí už štvrté súdne konanie, pričom predmetom ani jedného z nich nebolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 2.2.1948 (výrokom súdu), táto právna otázka bola riešená iba ako predbežná.

51. K predmetu sporu v tomto konaní, je v každom prípade potrebné poukázať na skutočnosť, že Nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, ktorý je publikovaný aj v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR, č. 12/2021, na ktorý už súd v odôvodnení poukázal, z ktorého vyplýva, že platí procesne ustanovená výnimka zo zásady „nemo plus iuris“. S poukazom na § 456 CSP, ak na právne pomery účastníkov súdneho konania ukončeného právoplatným a vykonateľným rozhodnutím (aj keď neskôr, na základe inštančného postupu by boli pôvodné právne pomery autoritatívnym spôsobom usporiadané odlišne, iným rozhodnutím), nadväzujú ďalšie právne vzťahy, tieto nadväzujúce právne vzťahy tretích osôb už nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Ide o vyriešenie kolízie medzi princípom právnej istoty a s tým súvisiacej požiadavky stability právnych vzťahov a sekundárne aj ochrany práv, o ktorých bolo autoritatívne rozhodnuté, prípadne ochranou už nadobudnutých práv na jednej strane a princípom spravodlivého súdneho konania, na strane druhej. Pri posudzovaní dobromyseľnosti nadobúdateľa, je preto nevyhnutné vychádzať práve z ustanovenia § 456 CSP (§ 243d ods. 2 OSP) a podľa tejto úpravy treba chápať dobromyseľnosť ako opierajúcu sa o právoplatné rozhodnutie súdu v spore o právo (ktorého právoplatnosť by inak z hľadiska právnej istoty nemala reálny význam). Ústavný súd SR v tomto náleze výslovne uviedol, že: „...v prípade, ak v období medzi právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia a jeho zrušením dôjde k prevodu práva, ktorého spornosť bola v tomto medziobdobí odstránená účinkami právoplatného rozhodnutia, teda jeho konečnosťou, záväznosťou a zásadnou nezmeniteľnosťou, a následne v priebehu nového konania, prípadne v rámci inštančne spätne orientovaného posúdenia daného právneho pomeru dôjde k jeho odlišnému vyriešeniu ako v pôvodnom konaní, nastane stav, keď pôvodne úspešná strana nebude môcť vrátiť tú istú individuálne určenú vec alebo právo, pretože v období po právoplatnom ukončení pôvodného konania došlo k jej/jeho prevodu. Za daných okolností pôvodný predmet sporu nebude

možné vydať tomu, na úkor koho bola pôvodným rozhodnutím autoritatívne deklarovaná právna pozícia k nemu, a preto sa pôvodné strany sporu musia medzi sebou vysporiadať podľa zásad o vydávaní bezdôvodného obohatenia (§ 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov). Na túto zmenenú hmotnoprávnu situáciu musí aktívnym spôsobom reagovať dotknutá procesná strana, a to podľa okolností konkrétnej veci zmenou pôvodnej žaloby, vzájomnou žalobou alebo podaním novej žaloby.“

52. Takáto situácia nastala v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/80/1992, predmetom ktorého boli sporné nehnuteľnosti v podiele 1/1, keď žalobca nadobudol sporné nehnuteľnosti v podiele 1/1, titulom kúpnej zmluvy č. V 7076/2007 zo dňa 30.11.2007, uzatvorenej v štádiu konania po rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 20C/80/1992-368 zo dňa 19.11.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.7.2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/45/2003-404 zo dňa 22.5.2003 v znení opravných uznesení, dokonca v štádiu konania, aj po zamietnutí dovolania proti rozsudku krajského súdu, rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/3/2006 zo dňa 24.5.2007. K dobromyseľnosti nadobúdateľa súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021.

53. Súčasne takáto situácia nastala aj v priebehu konania vedenom pod sp. zn. 7C/101/2010, predmetom ktorého boli sporné nehnuteľnosti v podiele 5/16, kedy spoločnosť QUATRO, spol. s r.o., darovacou zmluvou č. V 4255/2016 zo dňa 1.7.2016 previedla vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 5/16 na D. P., v štádiu konania po rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1038/2014-384 zo dňa 31.3.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.6.2016, t.j. bezprostredne po nadobudnutí jeho právoplatnosti (viď spis OÚ Banská Bystrica, katastrálny odbor, V 4255/2016). K dobromyseľnosti nadobúdateľa súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021. D. P. následne, darovacou zmluvou č. V 6159/2019 zo dňa 23.10.2019, previedol spoluvlastnícky podiel na žalované 1/, 2/, každej o veľkosti podielu 5/32. V čase uzatvorenia druhej darovacej zmluvy, bolo konanie vedené pod sp. zn. 7C/101/2010 v štádiu bezprostredne (cca 1 mesiac) pred rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré malo nasledovať po tom, ako Najvyšší súd SR zrušil predchádzajúce, zmeňujúce rozhodnutie Krajského súdu sp. zn. 16Co/1038/14-384, pričom na pojednávaní, dňa 28.11.2019, zobral žalobca QUATRO, spol. s r.o., žalobu o určenie vlastníckeho práva späť. V danom čase už vlastníkom nehnuteľností nebol. Meritórne sa o predmete sporu nerozhodlo.

54. Teda, po posúdení veci, súd aplikáciou vyššie citovaných zákonných ustanovení na zistený skutkový stav, vychádzajúc pri tom z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, od ktorého záverov sa súd, v prejednávanej spore, neodklonil, dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

55. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníctva k nehnuteľnosti podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ide o žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, v zmysle ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení jeho vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti vyplýval zo skutočnosti, že vo verejnom registri obsahujúcom súpis a popis nehnuteľností a údaje o právach k nim, ktorým je kataster nehnuteľností, bolo uvedené, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa domáhal žalobca, patrí v podiele o veľkosti 5/16, žalovaným 1/, 2/ (každej o podiele 5/32). Tvrdené vlastnícke právo žalobcu tak bolo neisté. K odstráneniu právnej neistoty žalobcu nebolo možné dôjsť inak, ako na základe právoplatného rozhodnutia súdu o určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

56. Súd po preskúmaní veci uvádza, že vlastnícke právo je najúplnejšie a najširšie právo k veci, ktoré je absolútne a nepremlčuje sa. Absolútna povaha vlastníckeho práva spočíva v tom, že všetci sú povinní ho rešpektovať a nikto nesmie vlastníka rušiť pri jeho výkone. Obsahom vlastníckeho práva je právo vec držať, užívať, požívať jeho plody a disponovať ním. Vlastnícke právo možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vlastníctvo možno nadobudnúť buď originárne, keď vlastníč neodvodzuje svoje vlastnícke právo od vlastníckeho práva skoršieho vlastníka, napríklad vytvorením novej veci, alebo derivatívne tak, že vlastníč odvodzuje svoje vlastnícke právo od práva skoršieho vlastníka, napríklad prevodom, titulom kúpnej zmluvy. Pri

derivatívnym nadobudnutím vlastníckeho práva cudzovacom zmluvou, platí zásada rímskeho práva uplatňujúca sa aj v súčasnom práve „nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet“, ktorá znamená, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má.

57. Vo vzťahu k tejto základnej zásade, súd v odôvodnení už uviedol procesne ustanovenú výnimku zo zásady „nemo plus iuris“, s poukazom na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR, pod č. 12/2021.

58. V posudzovanom prípade žalované 1/, 2/ (aj žalobca, avšak nadobudnutie jeho vlastníckeho práva nebolo predmetom tohto konania), vlastnícke právo nadobudli derivatívnym spôsobom. Žalované 1/, 2/, nadobudli spoluvlastnícke právo titulom darovacej zmluvy a nie titulom nadobudnutia v konkurze, ako to v konaní tvrdili. Toto ich tvrdenie bolo v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi, preto ho súd považoval za nepreukázané. Dôkaz o opaku žalované 1/, 2/ nepredložili.

59. S poukazom na uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že vyššie popísaným derivatívnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, pri aplikácii záverov z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, mohlo dôjsť k platnému uzavretiu darovacej zmluvy medzi spoločnosťou QUATRO, spol. s r.o. a D. P.. Následne nebola daná žiadna právna prekážka na uzatvorenie darovacej zmluvy medzi D. P. a žalovanými 1/, 2/. Darovacia zmluva medzi QUATRO, spol. s r.o. a D. P., bola uzatvorená po právoplatnom rozhodnutí súdu, týkajúcom sa vlastníckeho práva spoločnosti QUATRO, spol. s r.o.. (Pre úplnosť súd poznamenáva, že rovnakým spôsobom bola uzatvorená aj kúpna zmluva medzi J. K. a žalobcom). Z pohľadu ústavného rozhodnutia o procesnej výnimke zo zásady „nemo plus iuris“, bolo bez právneho významu, či bola takýmto spôsobom konštatovaná domnienka dobromyseľnosti nadobúdateľa, hneď prvý deň po nadobudnutí právoplatnosti súdneho rozhodnutia, alebo 1 rok po nadobudnutí jeho právoplatnosti. Pre rozhodnutie súdu v tomto konaní nebolo rozhodujúce ani to, že v dvoch súdnych konaniach, prebiehajúcich súbežne a týkajúcich sa jednej a tej istej nehnuteľnosti, bolo súdmi rozhodnuté s opačnými závermi, pretože súd v tomto konaní nebol oprávnený meniť ani rozporovať iné súdne rozhodnutia, resp. vybrať si jedno za správne. Súd mohol z ich záverov, resp. z strán úkonov vykonaných v ich priebehu, iba vychádzať.

60. V tejto súvislosti, súd k argumentácii žalobcu, že jeho vlastnícke právo nezaniklo žiadnym zo zákonných spôsobov, poukazuje na rozhodnutie súdu v konaní 7C/101/2010, kedy na základe právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1038/2014-384, nadobudla vlastnícke právo k podielu 5/16 spoločnosť QUATRO spol. s r.o.

61. Teda, s poukazom na uvedené skutočnosti a na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 zo dňa 26.1.2021, od ktorého záverov sa neodklonil, súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a zamietol ju.

62. Súd je toho názoru, že rozhodnutie, ku ktorému súd dospel, nie je v rozpore ani s rozhodnutím veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia, uznesením NS SR sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27.4.2021, predovšetkým s poukazom na právnu vetu III. a na ustanovenie § 456 CSP: „I. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. II. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. III. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. IV. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastník.“ V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd poukazuje na výnimky zo zásady „nemo plus iuris“, pričom okrem iných, výslovne poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS /65/2019. Pokiaľ ide o výnimky zo zásady „nemo plus iuris“, najvyšší súd uvádza: „Výnimky zo zásady nemo plus iuris,

uprednostňujúce ochranu dobromyseľného nadobúdateľa, sú taxatívne upravené naprieč jednotlivými právnymi predpismi. Medzi tieto výnimky možno zaradiť ustanovenia § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) [resp. § 140 ods. 2 písm. l/ v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017].“ Ďalej najvyšší súd uvádza, že: „Pokiaľ ide o výnimky zo zásady nemo plus iuris, možno poukázať aj na nález ústavného súdu z 26. januára 2021, sp. zn. IV. ÚS 65/2019, v ktorom ústavný súd vyvodil možnosť jej prelomenia z ustanovení procesného práva. V citovanom náleze išlo o situáciu, kedy o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam bolo právoplatne rozhodnuté súdom v sporovom konaní, a následne osoba, o ktorej vlastníckom práve súd rozhodol právoplatným rozsudkom, tieto nehnuteľnosti previedla na ďalší subjekt. Nadobúdateľ tak nadobudol nehnuteľnosti od osoby, ktorá bola ako vlastník zapísaná v katastrí nehnuteľností a zároveň od osoby, ktorá v skutočnosti (v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu) bola ich vlastníkom. Následné zrušenie právoplatného rozhodnutia dovolacím súdom (v predmetnej veci dokonca po zrušujúcom rozhodnutí ústavného súdu – pozn. veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia) tak nemohlo mať vplyv na právne postavenie (dobromyseľného) nadobúdateľa, a to aj s poukazom na znenie ustanovenia § 456 CSP. Uvedené znamená, že ani v situácii, ak po zrušení právoplatného rozhodnutia o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam rozhodnutím dovolacieho súdu, rozhodne súd o tom, že vlastnícke právo v skutočnosti svedčí inej – než pôvodne určenej - osobe, nemôže dôjsť k zmene právneho postavenia ďalšieho nadobúdateľa nehnuteľností, ktoré nadobudol v čase pred právoplatným rozhodnutím dovolacieho súdu, a k strate jej vlastníckeho práva k nadobudnutým nehnuteľnostiam. Predmetný záver však nemusí platiť vtedy, ak nadobúdateľ už v čase uzavretia zmluvy vedel o prebiehajúcom dovolacom konaní (k tomu viď aj I. ÚS 259/2016)“.

63. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých žalovanými 1/, 2/ a to M. B., P. B., M. S. P. ktorí sa mali vyjadriť k dobromyseľnosti žalobcu pri nadobudnutí jeho vlastníckeho práva z dôvodu, že predmetom tohto konania nebolo nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu. Výsluchy uvedených svedkov súd preto považoval za nehospodárne a nadbytočné, bez vzťahu k prejednávanej veci. Súd nevykonal ani dokazovanie navrhnuté žalovanými 1/, 2/, pripojením spisu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4K 109/99, týkajúceho sa konkurzného konania na majetok dlžníčky O. T. U., T., D. X, F. R. F., v ktorom sa malo nachádzať opatrenie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4K 109/99- 191 z 2.7.2001 o súhlase konkurzného súdu s predajom spoluvlastníckeho podielu úpadcu, z dôvodu, že ho považoval za nadbytočné, keď nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu spoločnosťou QUATRO spol. s r.o. v konkurze, nebolo sporné. V konaní tak nešlo o spornú skutočnosť, pričom súd k nesporným skutočnostiam dokazovanie nevykonáva.

64. Súd pre úplnosť poznamenáva, že súd sa nemusí vyjadriť ku všetkým skutočnostiam a tvrdeniam sporových strán. Ústavný súd konštantne, vo viacerých rozhodnutiach uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vychádza z toho, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (L. H. V. W. z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, avšak s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie vo veci (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 410/06, či Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 736/2016).

65. O trovách konania rozhodol súd v zmysle §262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu. V spore boli v celom rozsahu úspešné žalované 1/, 2/ a preto súd priznal žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne, po právoplatnosti rozsudku, vyšší súdny úradník samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

1. neboli splnené procesné podmienky,
  1. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  1. rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  1. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  1. súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  1. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  1. zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  1. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak subjekt zaviazaný na plnenie dobrovoľne nespĺní to, čo mu vykonateľný rozsudok (exekučný titul) ukladá, možno na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu, vykonať exekúciu podľa ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších zákonov.